

Bylo nebylo, za sedmero horami a sedmero řekami stála dvě tapŮři království. Jejich králové, Otapar a Stapislav, byli panovníci moudří, ale tuze soutěživí. Předháněli se navzájem skoro ve všem. Jakmile měl jeden velký zámek, druhý si hned nechal postavit ještě větší. Jen se druhému narodila ošatka potomků, první už pracoval na ošatkách rovnou třech. Toto je příběh o tom, kterak jejich soupeření obě království takřka zničilo.

Šel takhle Stapislav jednou kolem úctyhodně vysoké hromady hnoje. I napadlo ho, že by mohl postavit nejvyšší věž, jaká kdy stála. Nenechte se zmást Stapislavovým megalomanstvím, byl to panovník všemi mastmi mazaný, a tak mu bylo jasné, že nejsnáze se taková věž bude stavět, když se jí vykopou pořádné základy a pata věže se zakope pěkně pod úroveň terénu, ať se ta nezměrná výška počítá hezky od nuly. A postavil z bílého mramoru věž. Začal opatrně, měla jen jeden metr.

Aniž by to v tu chvíli tušil, zahájil Stapislav tímto činem největší klání, jaké kdy obě království zažila. Jak se Otapar dozvěděl o nové věži, rozhodl se, že si to nemůže nechat líbit. Stapislavova technologie stavby se mu docela líbila, jednoduše ji tedy okopíroval včetně materiálu. A aby se věže dobře poměřovaly, postavil ji hned za hranicí království, kousek od Stapislavovy. Byla ale vysoká neuvěřitelných 23 metrů!

To byla jasná provokace a Stapislav si ji nenechal líbit. Svou věž zvýšil o 47 metrů. Otapar se ale nenechal zahanbit a přidal ještě 44 metrů. To Stapislava vyprovokovalo a řekl si, že jeho věž bude nejen vyšší, ale také hezčí. Další patro postavil černé, vysoké 30 metrů. Otapar přistavěl 12 metrů, bílých jako sníh. Oba králové si o svých pokrocích posílali jízlivé depeše. No posuďte sami:

Stapislav: "dalších 17 metrů, patro černé jako noc, saláte." Otapar: "To já radši bílou, špinavče, a taky 17 metrů." Stapislav: "Černou jako já bys nedokázal, vid'? Dalších 21 navrch!" Otapar: "Bez problémů, sleduj. A hned 25." Stapislav: "23, bílé, sudokopytníku!" Otapar: "Jsem snad prase? 32 černých, sprostáku." Stapislav: "Jsi! A ještě 19 metrů. Černých!" Otapar: "19, to koukáš na tu bělost, co?" Stapislav: "Pche, to zvládnou taky! 23 metrů!" Otapar: "Mně stačí na to abych tě předešl i jen 13. A tentokrát černé." Stapislav: "Tapüü! 25 černých!" Otapar: "33 bílých!" Stapislav: "17 černých, chahá!" Otapar: "Směšné! 31 bílých." Stapislav: "A ještě 35 bílých, holomku!" Otapar: "29 bílých, amatéře!"

To už se obě věže notně kymácely. Stapislav zvládl přistavět ještě jedno černé patro vysoké 21 metrů, Otapar ze zoufalství přidal ještě metrové patro, bílé tak, že zářilo do kraje. A protože oběma bylo jasné, že věže už další patra neunesou, nechali věže věžemi a věnovali se golfu.

Princ Pepík si vzal princeznu Růženku za ženu a byla to krásná svatba. A slavná svatba! Hodovalo se až do rána a kdyby nemuseli spát, hodují tam dodnes. A co se dělo s památkou obou králů? Stojí tam dodnes. V krajině by je nepřehlédli ani slepý.

Bylo nebylo, za sedmero horami a sedmero řekami stála dvě tapŮři království. Jejich králové, Otapar a Stapislav, byli panovníci moudří, ale tuze soutěživí. Předháněli se navzájem skoro ve všem. Jakmile měl jeden velký zámek, druhý si hned nechal postavit ještě větší. Jen se druhému narodila ošatka potomků, první už pracoval na ošatkách rovnou třech. Toto je příběh o tom, kterak jejich soupeření obě království takřka zničilo.

Šel takhle Stapislav jednou kolem úctyhodně vysoké hromady hnoje. I napadlo ho, že by mohl postavit nejvyšší věž, jaká kdy stála. Nenechte se zmást Stapislavovým megalomanstvím, byl to panovník všemi mastmi mazaný, a tak mu bylo jasné, že nejsnáze se taková věž bude stavět, když se jí vykopou pořádné základy a pata věže se zakope pěkně pod úroveň terénu, ať se ta nezměrná výška počítá hezky od nuly. A postavil z bílého mramoru věž. Začal opatrně, měla jen jeden metr.

Aniž by to v tu chvíli tušil, zahájil Stapislav tímto činem největší klání, jaké kdy obě království zažila. Jak se Otapar dozvěděl o nové věži, rozhodl se, že si to nemůže nechat líbit. Stapislavova technologie stavby se mu docela líbila, jednoduše ji tedy okopíroval včetně materiálu. A aby se věže dobře poměřovaly, postavil ji hned za hranicí království, kousek od Stapislavovy. Byla ale vysoká neuvěřitelných 23 metrů!

To byla jasná provokace a Stapislav si ji nenechal líbit. Svou věž zvýšil o 47 metrů. Otapar se ale nenechal zahanbit a přidal ještě 44 metrů. To Stapislava vyprovokovalo a řekl si, že jeho věž bude nejen vyšší, ale také hezčí. Další patro postavil černé, vysoké 30 metrů. Otapar přistavěl 12 metrů, bílých jako sníh. Oba králové si o svých pokrocích posílali jízlivé depeše. No posuďte sami:

Stapislav: "dalších 17 metrů, patro černé jako noc, saláte." Otapar: "To já radši bílou, špinavče, a taky 17 metrů." Stapislav: "Černou jako já bys nedokázal, vid'? Dalších 21 navrch!" Otapar: "Bez problémů, sleduj. A hned 25." Stapislav: "23, bílé, sudokopytníku!" Otapar: "Jsem snad prase? 32 černých, sprostáku." Stapislav: "Jsi! A ještě 19 metrů. Černých!" Otapar: "19, to koukáš na tu bělost, co?" Stapislav: "Pche, to zvládnou taky! 23 metrů!" Otapar: "Mně stačí na to abych tě předešl i jen 13. A tentokrát černé." Stapislav: "Tapüü! 25 černých!" Otapar: "33 bílých!" Stapislav: "17 černých, chahá!" Otapar: "Směšné! 31 bílých." Stapislav: "A ještě 35 bílých, holomku!" Otapar: "29 bílých, amatéře!"

To už se obě věže notně kymácely. Stapislav zvládl přistavět ještě jedno černé patro vysoké 21 metrů, Otapar ze zoufalství přidal ještě metrové patro, bílé tak, že zářilo do kraje. A protože oběma bylo jasné, že věže už další patra neunesou, nechali věže věžemi a věnovali se golfu.

Princ Pepík si vzal princeznu Růženku za ženu a byla to krásná svatba. A slavná svatba! Hodovalo se až do rána a kdyby nemuseli spát, hodují tam dodnes. A co se dělo s památkou obou králů? Stojí tam dodnes. V krajině by je nepřehlédli ani slepý.